

Η Ελεημοσύνη του απόδημου εργάτη

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Υπάρχουν και ανάμεσα στους αποδήμους αδελφούς μας Έλληνες απλοί και άπλαστοι άνθρωποι, προζύμι ζωντανό της πίστεως και της αγάπης και της ελπίδος. Γνώρισα αρκετούς.

Θα σταθώ με θαυμασμό και σεβασμό εμπρός σε ένα; Είναι εργάτης απόδημος σε μία βαρειά και ανθυγιεινή βιομηχανία. Και όμως. Νηστεύει ευχαρίστως, προσεύχεται, κάνει γονυκλισίες, αγρυπνεί, στάζει αίμα και ιδρώτα επάνω στον αγώνα της προσευχής τις νύκτες, εμπρός στην ακοίμητη κανδήλα της Παναγίας.

Το σπουδαιότερο, όμως, είναι άνθρωπος αγάπης. Ανυπόκριτης, πηγαίας, αυθόρμητης αγάπης. Δεν υπάρχει συνάνθρωπος πονεμένος, πού να μην βρει πλησίον του παρηγοριά, βοήθεια, συμπαράσταση, ηθική και υλική.

Κάποτε περίσσευσε φαγητό (ψάρι σούπα) στην οικία του. Η γυναίκα του ήθελε να το πετάξει. Εκείνος της είπε:

-Όχι γυναίκα, Υπάρχουν άνθρωποι πού πεινούν.

Επήρε το περίσσευμα, το έβαλε σ' ένα δοχείο, επήγε στο προσκυνητάρι του σπιτιού, εμπρός στην εικόνα της Παναγίας μας, το σταύρωσε και είπε:

— Παναγία μου, φανέρωσε μου έναν άνθρωπο πού έχει ανάγκη αυτό το φαγάκι.

«... Και με πρωτοφανή ελπίδα, πάτερ, (μου διηγείτο) κατεβαίνω τα σκαλοπάτια του σπιτιού μου, με διάθεση να ερευνήσω, πλανώμενος εις τας ρύμας και οδούς της μεγάλης πόλεως μας, να βρω τον ποθούμενο άγνωστο πτωχό, πού θα φανέρωνε ή Θεοτόκος. Ήταν εποχή δριμύτατου χειμώνας. Έξω έριχνε χιόνι. Φυσούσε τρομερά. Είχα μέσα στην ψυχή μου μία ηδονή και χαρά, πού δεν συγκρίνεται με όλες τις ηδονές και χαρές του κόσμου. Δεν πρόλαβα να εξέλθω σχεδόν από την εξώπορτα

και τί να ιδώ; Έξω από την πόρτα, καθισμένος πάνω στα σκαλοπάτια, τυλιγμένος, ζαρωμένος, εκτεθειμένος στον πάγο και τον βοριά, ένας γέρος επαίτης, με μία μεγάλη γενειάδα.

-Τί κάνεις εδώ στο κρύο άνθρωπε μου; τον ρώτησα.

-Πεινάω, μου είπε, στα γερμανικά...

-Πάρε, αδελφέ μου, πάρε να φας. Για σένα έφερα αυτό το φαγάκι, του είπα και κάθισα κοντά του, θαυμάζοντας για την άμεση απάντηση του Θεού και της Παναγίας στην αίτηση μου.

Μέχρι να τελειώση το φαγητό του μετακινήθηκα από το σημείο όπου εκείτο για λίγο διάστημα. Όταν επανήλθα είχε γίνει άφαντος! (Δεύτερον θαυμαστό γεγονός για μένα). Κοίταξα δεξιά αριστερά. Δεν τον βρήκα πουθενά.

-Λες να ήταν ό ίδιος ό Χριστός μεταμορφωμένος σέ πτωχόν, πάτερ;...».

Αυτά μου διηγήθηκε το αγαπητόν μου τούτο τέκνον της ξενιτειάς ρωτώντας με και εγώ παραμένω με το ίδιο ερώτημα του μέσα μου: Λες να ήταν ό ίδιος ό Χριστός;

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΠΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΛΑΣΤΟΙ ΚΑΙ ΑΛΗΘΙΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ ΚΟΤΣΩΝΗΣ. 2000

Πηγή: http://apantaortodoxias.blogspot.gr/2013/12/blog-post_192.html